

Arrest

nr. 187 608 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 29 juli 2015 in het huwelijk met S.B., een Belgisch onderdaan.

1.2. Op 31 juli 2015 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 21 januari 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel

om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest met nummer 169 018 van 3 juni 2016 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 21 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 2 september 2016 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.6. Op 10 januari 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, in antwoord op verzoekers aanvraag van 2 september 2016, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag nog ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.09.2016 werd ingediend door:

Naam: [T.]
Voornaam: [K.]
Nationaliteit: Turkije
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt betrokkene volgende bewijzen voor:

- Arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd voor arbeid(st)ers dd. 05.09.2016 op naam van betrokkene zelf
- Loonfiches voor de periode (01.02.2016 – 29.02.2016 en 01.09.2016 – 30.09.2016) op naam van betrokkene zelf

Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Conseil d'état, cass., arr. 230.955, 23 april 2015).

Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Verzoeker houdt tevens voor dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dat verweerder stelt dat verzoeker geen bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en dat geen rekening kan worden gehouden met de door verzoeker neergelegde arbeidsovereenkomst en loonfiches op naam van verzoeker zelf.

2.2

Dat verzoeker, die gehuwd is en samenwoont met de Belgische referentiepersoon, zelf ingevolge tewerkstelling over inkomsten beschikt. Verzoeker heeft bewijzen van deze inkomsten uit tewerkstelling bij zijn aanvraag neergelegd.

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing geenszins heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40ter Vw.

Dat nu verzoeker zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt, kan hem toch anno 2017 geenszins verweten worden dat deze niet aantonen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dat, nu verzoeker te Gent samenwoont met de Belgische referentiepersoon en heeft aangetoond dat hij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van haar aanvraag.

2.3

Immers, overeenkomstig art. 12 en 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging), dient verweerder rekening te

houden met het aantal gezinsleden en de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden.

Ook het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., stelt uitdrukkelijk dat op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Het Hof van Justitie oordeelde ook reeds dat wanneer verwerende partij onderzoekt of een burger van de Europese Unie voldoende bestaansmiddelen heeft zij de inkomsten waarover de levenspartner van deze burger beschikt niet buiten beschouwing kan laten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België). De wetgever heeft met het instellen van de inkomensvereiste uit art. 40ter, tweede lid, Vw. “beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van de gezinshereniging ten laste vallen van de overheid” (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.64.8).

Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit art. 40ter, tweede lid Vw., waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de partner, waarmee de Belgische gezinshereniger wettelijk samenwoont, uit tewerkstelling genereert en waarover de Belgische gezinshereniger dan ook beschikt, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Verzoeker wil voorts verwijzen naar het tweede verslag van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement over de toepassing van de Richtlijnen 90/364, 90/365 en 93/96 (verblijfsrecht) (Richtlijn 90/364 werd ondertussen vervangen door 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden

Hierin wordt het begrip “beschikken over toereikende bestaansmiddelen” verduidelijkt en wordt door de Commissie uitdrukkelijk gesteld dat met de eis dat deze bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de betrokkene zelf, of van zijn echtgenote of kinderen, een bijkomende voorwaarde wordt opgelegd welke in strijd is met de richtlijn :

[...]

Het Hof van Justitie herhaalt in zijn arrest dd. 16 juli 2015 dat, overeenkomstig vaste rechtspraak, het begrip “beschikken” over voldoende bestaansmiddelen betekent dat die bestaansmiddelen de Unieburgers ter beschikking staan, zonder dat het minste vereiste wordt gesteld met betrekking tot de herkomst van die middelen.

Het Hof stelt duidelijk dat een deel van de bestaansmiddelen waarover de Unieburger beschikt, afkomstig is van middelen die de derdelander echtgenoot haalt uit de activiteit die hij in het gastland uitoefent, belet dus niet dat aan de voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen van artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 is voldaan.

2.4

Dat in casu geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoekers Belgische referentiepersoon niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Dat derhalve niet alleen met de behoeften maar ook met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van verzoekers Belgische referentiepersoon, en dus ook met de bewijzen van verzoekers persoonlijk tewerkstelling, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van verzoekers Belgische referentiepersoon.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van onterechte weigeringsbeslissing door verweerder waardoor er sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.5

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest dd. 1 maart 2016 nr. 163 345 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in dit arrest dat de bestaansmiddelenvereiste uit art. 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt."

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon slechts een arbeidsovereenkomst, d.d. 5 september 2016, voor bepaalde tijd op zijn naam voorgelegde, alsook loonfiches voor de periode 1 februari 2016 tot en met 29 februari 2016 en 1 september 2016 tot en met 30 september 2016 eveneens op zijn naam voorgelegde, wat geenszins betwist wordt door verzoeker. Verzoeker betoogt dat er wel rekening diende te worden gehouden met zijn inkomsten, nu de Belgische gezinshereniger erover beschikt.

Dienaangaande volstaat het te verwijzen naar het arrest nr. 230.955, d.d. 23 april 2015 waarin de Franstalige kamer van Raad van State de interpretatie van verzoeker en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van met nummer 163.345 van 1 maart 2016 volledig tegensprekt. Overeenkomstig de rechtspraak van het Grondwettelijke Hof (arrest nr. 121/2013, d.d. 26 september 2013), zijn de beoogde inkomsten die van de referentiepersoon. Bovendien preciseert de wetgever in welke specifieke gevallen de inkomsten van de aanvrager of andere gezinsleden dienen in aanmerking te worden genomen. De Raad van State verwijst onder meer naar artikel 10bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot familieleden van vreemde studenten bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°. In deze hypothese, kan het bewijs van toereikende, stabiele en voldoende bestaansmiddelen worden bijgebracht op basis van de inkomsten van de studenten zowel als die van het te vervoegen familielid.

De Raad van State leidt hieruit af dat artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat het de referentiepersoon is die dient te beschikken over toereikende, stabiele en voldoende bestaansmiddelen, zonder rekening te houden met de inkomsten van de persoon die hem vervoegt.

Ook de Nederlandstalige kamer van de Raad van State oordeelde in haar zeer recent arrest met nummer nr. 232.612 van 20 oktober 2015 in dezelfde zin:

"De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan "de Belgische onderdaan". Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar "de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden" (punt B.52.3), naar "de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger" (punt B.55.2) en naar de inkomsten van "de Belgische gezinshereniger" (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager. Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het "niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat" (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling

zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.

In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende “het instellen van inkomensvereisten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen” dat “de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft” (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf.

Door in het bestreden arrest te oordelen dat “verweerder wel degelijk met de inkomsten van verzoeker rekening [had] moeten houden voor de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt”, hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden. Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.”

Zie ook het arrest van 26 april 2016 met nummer 234.515, dat van recentere datum is dan het door verzoeker geciteerde arrest van de Raad van 1 maart 2016, waarin de Raad van State haar zienswijze herhaalt:

“Door in het bestreden arrest te oordelen “dat verweerder op basis van een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet concludeerde dat de aangebrachte bewijzen inzake verzoekers loon niet in aanmerking kunnen worden genomen om te bepalen of verzoekers echtgenote al dan niet over „bestaansmiddelen [die] ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie” beschikt”, hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden.”

Tot slot heeft de Raad van State in het zeer recent arrest van 28 ju[ni] 2016 met nummer 235.265, uitspraak gedaan omtrent de verkeerde rechtsopvatting die verzoeker klaarblijkelijk hanteert aangaande “het beschikken” door de Belgische referentiepersoon van de bestaansmiddelen die de buitenlandse echtgenoot ontvangt.

« En décidant qu'en vertu de l'article 221 du Code civil, le ressortissant belge dispose des revenus de son conjoint étranger et que, pour l'application de l'article 40ter, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, le requérant doit tenir compte des revenus de ce conjoint pour déterminer si le ressortissant belge dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers, le juge a commis une erreur de droit et a méconnu la portée de l'article 40ter, alinéa 2, précité. »

(vrije vertaling : Door te oordelen dat krachtens artikel 221 van het burgerlijke wetboek, de Belgische onderdaan beschikt over de inkomsten van zijn buitenlandse partner en dat, voor de toepassing van artikel 40ter, alinea 2, van de wet van 15 december 1980, verzoeker rekening dient te houden met de inkomsten van die partner om te bepalen of de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, heeft de rechter een onjuiste rechtsopvatting gemaakt en het voormelde artikel 40ter, alinea 2 miskend.)

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar een van voormelde arresten van de Raad van State. Gelet op wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verwerende partij conform de hierboven vermelde wetsbepalingen in redelijkheid heeft besloten dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd en dat met de overgemaakte stukken die uitsluitend de bestaansmiddelen van de referentiepersoon betreffen, geen rekening kan worden gehouden.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker de gezinshereniging beoogt met een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer, zodat hij dan ook niet onder de toepassing van de richtlijn 2004/38/EG kan vallen. Hij kan zich evenmin dienstig beroepen op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. In zijn situatie is er immers geen aanknopingspunt met het Unierecht.

Het Hof van Justitie oordeelt traditioneel dat het Unierecht niet van toepassing is op zuiver interne situaties en dat de lidstaten bevoegd zijn om te bepalen onder welke voorwaarden de familieleden van een eigen onderdaan wiens situatie geen aanknopingspunt heeft met het Unierecht, een verblijfstitel kunnen verkrijgen.

Als familielid van een Belgische onderdaan valt verzoeker evenmin onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/86/EG, dat tot doel heeft de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.

Het Grondwettelijk Hof bevestigde bij arrest van 26 september 2013 nr. 121/2013 dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 een zuiver interne bepaling is, die niet voortvloeit uit het Unierecht.

De verwijzing naar de artikelen 12 en 16 van de richtlijn 2003/86/EG, het tweede verslag van de commissie aan de Raad over de toepassing van de richtlijnen 90/364, 90/365, 93/96, die werden vervangen door de richtlijn 2004/38/EG en artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG is dan ook niet dienstig. Uit wat voorafgaat blijkt dat een correcte toepassing werd gemaakt van de artikelen 40ter van de vreemdelingenwet.

De geldende regelgeving werd geëerbiedigd, de motivering van de bestreden beslissing laat toe om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en er wordt niet aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen."

2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker in wezen dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onterecht is uitgegaan van het gegeven dat zijn persoonlijke inkomsten niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de bepaling van de bestaansmiddelen waarover zijn Belgische echtgenote beschikt. Hij stelt dat verweerder ook andere dan de eigen inkomsten van de gezinshereniger in aanmerking kan nemen.

Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen."

Uit voormelde bepaling blijkt dat verweerder, bij het onderzoek of een vreemdeling die verzoekt om in functie van zijn echtgenote tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, de stabiliteit, het toereikend karakter en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen waarover de gezinshereniger beschikt in aanmerking dient te nemen. Het staat niet ter discussie dat verzoeker bij zijn aanvraag een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur alsook een aantal loonbrieven heeft gevoegd waaruit blijkt dat hij zelf door middel van een tewerkstelling in een inkomen voorziet. Verweerder heeft in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, geduid dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het de Belgische referentiepersoon is die zich wil laten vervoegen door zijn echtgenoot die moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en dat de inlichtingen omtrent de eigen inkomsten van verzoeker zelf derhalve niet nuttig zijn. Verweerder – die dit standpunt herneemt in zijn nota met opmerkingen – verliest hierbij evenwel uit het oog dat artikel 40ter van de Vreemdelingen-

wet niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. Uit Van Dale en Wolters blijkt duidelijk dat zij het woord “beschikken” verklaren als respectievelijk “1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over” of “1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets) 2. beslissen over.” Deze betekenis van de term “beschikken” houdt niet in dat men enkel van eigen middelen gebruik kan maken. Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk deze term “beschikken” wordt gehanteerd, zoals vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, worden de inkomsten van verzoeker toch buiten beschouwing gelaten, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is allerm minst uitgesloten dat verzoekers echtgenote, als Belgische referentiepersoon, kan beschikken over de bestaansmiddelen van verzoeker, in casu de inkomsten uit zijn tewerkstelling.

Voorts wijst de Raad erop dat de term “beschikken” niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1.1, eerste lid van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht (hierna: richtlijn 90/364/EEG), later “opgeslorpt” door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II “Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”, hoofdstuk I “Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg.” Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende de gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zijn echtgenoot of partner tijdens het verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “beschikken” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de richtlijn 2004/38/EG. Zo blijkt bovendien ten overvloede ook uit overweging A. 13.6.2 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit punt – de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie – ten gronde had opgemerkt “dat de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, [zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie].”

Omwille van al het voorgaande is het relevant om de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van de term “beschikken” in het kader van de richtlijnen 90/364/EEG en 2004/38/EG te raadplegen.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in het arrest Commissie tegen België van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat

hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “een derde”. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest *Zhu en Chen* van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde zelfs dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel met wie geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten. Het Hof acht immers het verlies van toereikende bestaansmiddelen een latent risico, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van een derde afkomstig zijn, zelfs indien de derde er zich toe heeft verbonden om de houder van het verblijfsrecht financieel te steunen. Het Hof stelt nadrukkelijk in punt 47 van het arrest Commissie tegen België dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet automatisch een invloed heeft op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, punt 30, *Zhu en Chen*; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Alokpa*, punt 27).

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip “beschikken” moet worden uitgelegd als dat “het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereiste [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld” (punt 74).

Niettegenstaande de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, kan niet worden ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Een analoge interpretatie van het begrip “beschikken” in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dringt zich op, zowel omwille van alle voormelde redenen, als omwille van de volgende drie bijkomende elementen.

Vooreerst weze opgemerkt dat nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht moeten worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, *Pfeiffer*, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, *Angelidaki e.a.*, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8). Bijgevolg, wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar zou zijn – hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de vreemdeling zelf die de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische echtgenote op voorwaarde dat deze Belgische echtgenote erover kan beschikken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieraan een andere uitlegging geeft – verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, *Efir*, punt 34).

Er mag tevens niet worden voorbijgegaan aan het feit dat het gebruik maken van het vrij verkeer niet het enige aanknopingspunt met het Unierecht is. Het Hof aanvaardt immers dat uitzonderlijk het verblijfsrecht niet kan worden ontzegd aan een onderdaan van een derde land die lid is van de familie van een statistische Unieburger, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat aan die burger toekomt, indien een dergelijke weigering tot gevolg heeft dat hij in feite genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem zo het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan die status ontleende rechten. Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste “aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten” (zie HvJ GK, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, *Mc Carthy*, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci e.a.*, punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, *O. en S.*, punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, *Iida*, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, *Kreshnik Ymeraga e. a.*, punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Alokpa* punt 32). De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, *Grzelczyk*, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, “Civis europaeus sum: van grensoverschrijdende

aanknoping naar status van burger van de Unie”, *SEW* 2012, 2-13). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Hoewel het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (HvJ, C-256/11, *Dereci e.a.*, punten 65 en 66), zijn er evenwel omstandigheden denkbaar waarin een statische Belg bij een automatische verblijfsweigeren ten aanzien van een derdelander van wie de Belg afhankelijk is, gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De beoordeling van zulke situatie vergt een onderzoek van alle relevante feitelijke omstandigheden van het concreet geval, waarbij de eventuele afhankelijkheidsverhouding en de inschatting van het verwachte effect van een verblijfsrechtelijke weigering niet mogen worden genegeerd (N. CAMBIEN, “Recente ontwikkelingen op het vlak van gezinshereniging van Belgen en Unieburgers: a long and winding Road?” in D. VANHEULE (ed.), *Migratie en Migrantenrecht 16, Ontwikkelingen inzake vrij verkeer, asiel, voogdij en nationaliteit*, Brugge, Die Keure, 2015, 15). Het komt de Raad niet toe zich in casu uit te spreken of een afhankelijkheidsverhouding aan de orde is, doch hij stelt enkel vast dat verweerder schijnbaar geen aandacht heeft gehad voor het “effectief genot”-criterium door bij de beslissing tot weigering van verblijf uit te gaan van een strikte lezing van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarbij de inkomsten van de derdelander principieel worden uitgesloten.

In dit kader moet eveneens worden gewezen op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. De Raad stelt immers vast dat de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3). Een automatische verblijfsweigeren om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie ook infra) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigeren en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13). Verweerder heeft evenmin oog gehad voor het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van het Unierecht.

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of al dan niet is voldaan aan deze vereiste ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

Ten slotte kan, wat betreft de bezorgdheid om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, waarbij de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging ten laste vallen van de overheid, er op worden gewezen dat het inkomen van de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Uit artikel 16, § 1 van de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 26 mei 2002 iuncto artikel 34, § 1 van het koninklijk besluit houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 11 juli 2002 blijkt immers dat indien een Belg die recht heeft op een leefloon gaat samenwonen met een derdelander-echtgenoot of samenwonende partner en deze laatste voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op een (equivalent) leefloon, de toekenning van het leefloon aan de Belg zal worden stopgezet en hij bijgevolg niet meer ten laste zal vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen

genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering worden gebracht van het bedrag waarop betrokkenen recht hebben. Tevens past het erop te wijzen dat in het geval dat er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling steeds kan worden geëvalueerd door verweerder, dit gedurende een periode van vijf jaar na de erkenning ervan, waarbij dit in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet zo nodig kan worden beëindigd. Daarnaast kan er nog aan worden herinnerd dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27). Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de echtgenoot of de partner met wie de Belgische gezinshereniger wettelijk samenwoont uit tewerkstelling genereert op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term “*beschikt*” uit artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van verzoeker, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wel degelijk het woord “*beschikken*” wordt gehanteerd, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet geconcludeerd dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Het betoog van verweerder in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. De Raad herhaalt dat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen vereiste kan worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan moet beschikken. Verweerder volgt deze zienswijze in de nota met opmerkingen niet met verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 en vier arresten van de Raad van State met nummers 230.955, 232.612, 234.515 en 235.265. De Raad merkt, specifiek wat betreft de verwijzing naar dit laatste arrest, op dat het huwelijksvermogensrecht zoals bepaald in het BW als dusdanig inderdaad geen afbreuk kan doen aan de voorwaarden voor gezinshereniging die in de Vreemdelingenwet als *lex specialis* worden gesteld. Wanneer evenwel de voorwaarde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt begrepen zoals *supra* beschreven, zodat desgevallend ook de inkomsten van de echtgenoot kunnen worden meegerekend indien de Belgische referentiepersoon er effectief over kan beschikken, is het huwelijksvermogensrecht in dat licht wel degelijk relevant, geenszins om deze voorwaarde betreffende deze bestaansmiddelen uit te hollen maar integendeel louter om te bepalen of aan deze voorwaarde werd voldaan. Verder merkt de Raad inzake de aangevoerde rechtspraak van de Raad van State op dat het Grondwettelijk Hof nergens uitdrukkelijk uitspraak heeft gedaan over de kwestie of het woord “*beschikt*” dat voorkomt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in bepaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar “*de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden*” (B.52.3), “*bestaansmiddelen van de gezinshereniger*” (B.55.2), “*indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt*” (B.55.2), “*bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger*” (B.55.3), “*dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoon*” (B.55.4) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, in aanmerking kunnen worden genomen. Artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet – bepaling die betrekking heeft op de burger van de Unie die over voldoende bestaansmiddelen beschikt – maakt immers ook enkel gewag van “*De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt*”, terwijl het voor een burger van de Unie gelet op het hogervermelde arrest HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie/België*, duidelijk is dat geen vereiste kan worden gesteld inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Er kan dus ook niet automatisch een argument worden geput uit de wijze waarop wetsbepalingen zijn opgesteld, zoals artikel 10bis, §§ 1, 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, dat dan weer

wel expliciet gewag maakt van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen dat de niet-EU-student of één van de betrokken familieleden aanbrengt.

Uit de overwegingen B.55.2, B.55.3 en B.55.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 kan eveneens niet meer worden afgeleid dan wat deze zeggen. Deze overwegingen betreffen het door verzoekers aangevoerde verschil in behandeling tussen een statische Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden, onder meer wat betreft het verschil in behandeling omtrent de vereiste bestaansmiddelen. Het Hof gaat in de voormelde overwegingen specifiek in op de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (B 55.2), op de interpretatie van de vereiste actief naar werk te zoeken teneinde werkloosheidsuitkeringen in overweging te nemen (B 55.3) en op het verschil dat voor Unie-burgers voldoende bestaansmiddelen worden vereist en voor statische Belgen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (B 55.4). Het Hof gaat in geen van die overwegingen in op de interpretatie van de term “beschikken” van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de overwegingen B.21.3 en B.21.4 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan bijkomend niet meer worden afgeleid dan wat hierin wordt gesteld, namelijk een verduidelijking van artikel 11, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin het Hof stelt: *“Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat.”* Deze passage handelt over de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de artikelen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet, die thans niet aan de orde zijn. Verzoeker valt, gelet op artikel 3, derde lid van de richtlijn 2003/86/EG, als familielid van een Belgische onderdaan namelijk niet onder het toepassingsgebied van de voormelde richtlijn. Uit de voornoemde overwegingen uit het arrest van het Grondwettelijk Hof kan niets worden afgeleid omtrent de kwestie of het woord “beschikt” uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan al dan niet in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Bovendien maakt het Grondwettelijk Hof, waar het stelt dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin dient te worden geïnterpreteerd dat deze bepaling *“niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”*, geen onderscheid tussen de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste niet kan beschikken en de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste wel kan beschikken. Aldus kan het gestelde in de overwegingen B.21.3 en B.21.4 in het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof geen afbreuk doen aan een lezing van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in de zin dat bij de beoordeling of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de vreemdeling die de Belg wenst te vervoegen uit tewerkstelling genereert en waarover de Belg kan beschikken. Er weze aan herinnerd dat, in plaats van met de artikelen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet, in casu eerder aansluiting dient te worden gezocht met de bepalingen van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarop hierboven reeds werd ingegaan. Ook moet worden opgemerkt dat de vergelijking van de situatie van gezinshereniging met een Belg met de situatie van gezinshereniging tussen derdelanders niet opgaat. Derdelanders die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werden toegelaten tot een verblijf in het Rijk omwille van gezinshereniging met een derdelander met onbeperkt verblijfsrecht, worden toegelaten tot een verblijf van beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar conform artikel 13, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en moeten jaarlijks de vernieuwing van de verblijfstitel (A-kaart) aanvragen conform artikel 13, § 2 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 33, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981; zie ook artikel 25/3, § 2 in fine van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Bij deze jaarlijkse aanvraag tot vernieuwing van de verblijfstitel moet op grond van artikel 33, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 de voormelde vreemdeling die de vernieuwing van zijn verblijfstitel vraagt, tot staving van zijn aanvraag, de documenten overleggen waaruit blijkt dat hij nog altijd de voorwaarden vervult die aan zijn verblijf zijn gesteld. Familieleden-derdelanders van Belgen of Unieburgers genieten daarentegen conform artikel

42, § 1, eerste lid iuncto artikel 42, § 3 van de Vreemdelingenwet een niet in de duur beperkt recht op verblijf van meer dan drie maanden. Ze krijgen een verblijfstitel voor vijf jaar (F-kaart). Voor de houders van een F-kaart is er geen sprake van een vernieuwing van een verblijfstitel zoals in de hoger beschreven situatie van gezinshereniging tussen derdelanders.

De Raad merkt ten overvloede nog op dat er met de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen voor werd geopteerd om artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *“met het oog op juridische duidelijkheid en om wetgevingstechnische redenen”* volledig te herschrijven (cf. *Parl.St. Kamer*, 2015-16, 1696/001, 28) en de wetgever, die nochtans mag worden verondersteld op de hoogte te zijn van de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de term *“beschikken”*, voormelde wetsbepaling niet heeft aangepast teneinde te verduidelijken dat hij een andere interpretatie van deze term zou voorstaan.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat in casu ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag, die erop is gericht een voorgehouden bestaand verblijfsrecht formeel te laten erkennen, nog in behandeling is – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat zijn *“legaal verblijf in België is verstreken”*.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK